

LBRIS

We know
books

Vă prezentăm
DREAM BOOKS,
noua noastră colecție de romane de dragoste

Într-o formă nouă și atractivă, dorim să îți oferim cele mai bune titluri ale unor autori contemporani bine-cunoscuți, foarte iubiți de publicul din România – de la celebrele Nora Roberts, Sandra Brown sau Lucinda Riley, reginele literaturii pentru femei, la autori noi și foarte populari în rândul cititorilor mai tineri.

DREAM BOOKS, imprint al Editurii Litera, debutează cu titluri ce acoperă o gamă foarte largă de subiecte: de la pasiunile pline de romantism din secolele trecute, la iubiri care trebuie să înfrunte piedici aproape imposibil de trecut din vremuri tulburi și până la farmecul poveștilor din timpurile actuale, în care dragostea se poate naște în lumea virtuală atât de bine cunoscută generației Z.

De asemenea, îți dăm prilejul reîntâlnirii cu eroi și povești speciale, care ți-au oferit atât de multe clipe minunate de-a lungul unui deceniu în colecțiile Lira și Alma.

Dedicăm această colecție femeilor din diverse generații – și oferim totodată garanția că te poți desprinde de problemele de zi cu zi ori de câte ori ieși în mână o carte care te va face să visezi frumos!

MARY BALOGH

NU UITA DE DRAGOSTE

Traducere din limba engleză
DIANA ȚUȚUIANU

LBRIS

We know
books

Remember Love
Mary Balogh
Copyright © 2022 Mary Balogh

Dream Books este parte a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374826635; 0213196390; 0314251619
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Nu uita de dragoste
Mary Balogh

Copyright © 2024 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corectori: Păunița Ana, Emilia Achim
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BALOGH, MARY
Nu uita de dragoste / Mary Balogh;
trad. din lb. engleză: Diana Țuțuianu. –
București: Litera, 2024
ISBN 978-630-319-719-7
I. Țuțuianu, Diana (trad.)
821.111

PARTEA ÎNTÂI

1

1808

Ravenswood Hall din Hampshire, principalul conac, căminul unor generații întregi de baroni și conți de Stratton, era centrul universului pentru majoritatea oamenilor ce locuiau pe o rază de vreo zece kilometri în jurul impunătoarei sale splendori.

Contele actual, al șaselea, Caleb Ware, era un bărbat chipeș, puternic și vesel, de aproape 50 de ani, pe care-l îndrăgeau toți cei care-l cunoșteau, ba chiar destui îl și iubeau. Își făcuse cu prisosință datoria față de familie, titlu și comunitate destul de devreme, când se căsătorise cu fermecătoarea Clarissa Greenfield, fiica unui moșier înstărit din vecinătate, încă de când erau amândoi foarte tineri. Reușiseră să mărească familia aducând pe lume trei fii și două fiice înainte de a împlini 40 de ani. Iar faptul că Excelența Sa avusese un fiu înainte de căsătorie, oricât de șocant fusese când se aflase despre asta, în cele din urmă nu i se imputase vreo vină, căci avusese bunul-simț să-l recunoască și să-l aducă în propriul cămin când mama copilului murise, la doar trei ani după ce-l adusese pe lume. Contele și consoarta lui îl crescuseră pe băiat exact ca pe copiii lor, înconjurându-l amândoi cu multă afecțiune.

Ben Ellis, fiul natural al contelui, acum în vârstă de 29 de ani, era administratorul vastelor domenii ale tatălui lui, după ce alesese să rămână acasă și să deprindă toate secretele profesiei de la predecesorul lui mai vârstnic, deși ar fi putut să se ducă la Cambridge și să-și construiască o altă carieră. Preluase îndatoririle când vechiul administrator se pensionase. Iar tatăl lui insistase chiar să-i plătească același salariu frumuseț și să i-l și mărească un an mai târziu.

LIBRIS

We know

Devlin Ware, viconte Mountford, ~~ful legitim~~ cel mai mare, avea 22 de ani. Își terminase studiile la Oxford cu un an în urmă și se întorsese acasă pentru a-și lua în primire responsabilitățile de moștenitor al tatălui său. Din fericire, el și fratele lui vitreg mai mare, care intrase în casa lor la mică distanță după nașterea lui Devlin, doar trei săptămâni, fuseseră mereu prieteni apropiați și lucrau bine împreună.

Nicholas Ware, în vârstă de 19 ani, un tânăr chipeș, blond, cu o fire foarte deschisă, leit tatăl lui și ca înfățișare, și ca personalitate, urma să-și înceapă în curând cariera de ofițer într-un regiment de cavalerie, ce-i fusese hărăzită încă de la naștere. De altfel, de-abia aștepta, mai ales că existau mari șanse să participe la lupte adevărate date fiind ostilitățile ce păreau din ce în ce mai încinse între Marea Britanie și Franța sub conducerea ambițioasă a lui Napoleon Bonaparte.

Lady Philippa Ware – Pippa pentru familie și prietenii apropiați – avea 15 ani și se transforma rapid dintr-o fetiță frumușică într-o domnișoară adorabilă, spre marelui regret al mamei ei. Era subțire și mlădioasă ca o trestie, cu părul blond și plină de viață, și de-abia aștepta să aibă parte de adoratori, baluri și sezonul de debut la Londra, peste trei ani, îndată ce împlinea 18 ani. Mai era o eternitate până atunci, în opinia ei. Din păcate, avea să se întâmple mult prea curând, în opinia mamei.

Owen Ware avea 12 ani. Mama lui spunea despre el uneori că e un sfert de dulceață pură și trei sferturi obrăznicie absolută. Fusese menit să ia drumul bisericii când avea să crească, dar ambii părinți erau de acord că Biserica însăși ar fi fost extrem de ușurată dacă băiatul ar fi insistat în cele din urmă să-și aleagă o altă carieră – de pirat pe mările și oceanele lumii, de exemplu, sau de inventator al vreunei orori mecanice, cum ar fi balonul cu aer cald care avea să-l ducă până în îndepărtata Americă, albind pletele mamei sale complet cu mult înainte de a ajunge acolo.

Lady Stephanie Ware avea nouă ani și era preferata tuturor, deși uneori vedea ca o adevărată pacoste faptul că era cea mai tânără din familie și la așa mare distanță de Ben, și Devlin, și Nicholas. Chiar și de Pippa. Dar ce o irita cel mai tare era asigurarea constantă pe care o primea de la toți cei din jur – mama, tatăl, frații, guvernanta și camerista, ca să menționăm doar câțiva – că de-acum nu mai era mult și avea să-și piardă înfățișarea dolofană de copilaș și se va transforma într-o frumusețe înaltă și subțire. Oare la vârsta de *nouă ani* era încă un copilaș? Când anume mai precis avea să se întâmple miracolul acesta? Și nu cumva familia ei o iubea atât de mult numai pentru că era grasă și urâtă și le părea rău pentru ea? Dar se străduia din greu să nu fie

o mofturoasă și o nesuferită care se plângea întruna, căci nimeni dintre ai ei nu era așa, nici măcar Ben, care nu era chiar fratele lor și nici nu avea titlu nobiliar, deși era mai mare decât Devlin. Stephanie voia să fie un membru demn al familiei ei. Îi iubea pe toți foarte mult. Mai ales pe *papa* al ei. Și mai ales – fără nici un motiv aparent – pe Devlin. *În nici un caz* pe Owen, care era o pacoste de primă clasă și mereu încerca să o sperie în tot felul de moduri prostești, cum ar fi punându-i broaște în galoși – ca și cum nu le-ar fi auzit orăcând să fie eliberate! – și păianjeni cu picioare lungi în pat, pe care ea îi lua pur și simplu în mână și-i muta în camera lui. Era *atât de* copilăros!

Ravenswood Hall fusese construit, renovat, mărit și îmbunătățit, iar o dată chiar pus la pământ și reconstruit din temelii, în trecutul îndepărtat. Conacul cel nou, așa cum i se spunea încă uneori, fusese la rândul lui modificat de nenumărate ori de atunci, iar rezultatul fusese că acum, în primii ani ai secolului al XIX-lea, deși era o structură impunătoare din piatră cenușie, nu putea fi socotit ca aparținând vreunui stil arhitectural distinct. Păstra în continuare elemente din construcția medievală anterioară. Era aproape, dar nu în totalitate, o clădire clasică, cu accente cam de tot felul între aceste două extreme. Nu era deosebit de frumoasă, deși majoritatea oamenilor care o cunoșteau bine ar fi fost mirați să audă asta. Pentru aceștia, era pur și simplu Ravenswood, reședința măreață în jurul căreia gravitau viețile lor.

Era o priveliște familiară chiar și pentru cei care nu locuiau între zidurile sale, căci era clar vizibilă de peste râul ce o despărțea de satul Boscombe. Pentru a asigura intimitate, multe astfel de reședințe erau ascunse vederii de ziduri înalte sau păduri dese. Nu și Ravenswood. O pajiște întinsă, presărată cu copaci seculari și tufe de brândușe și narcise apărute la întâmplare, la începutul primăverii, clopoței puțin mai târziu și o multitudine de flori de câmp toată vara și toamna, urca ușor de la porțile de fier forjat și zidul jos, de piatră acoperită de mușchi de pe malul Ravenswood al râului, până la un sistem artificial de denivelări, invizibile din casă, care împiedicau oile să se apropie prea mult de straturile de flori să-și potolească foamea pascănd după pofta inimii sau murdărintă cu excrementele lor gazonul frumos tuns.

Partea centrală a casei, care dădea spre sud, avea un etaj în plus față de restul construcției și un rând abrupt de trepte de marmură care duceau înspre ea, trecând printr-o verandă cu coloane terminate cu frize sculptate în piatră, continuate de un acoperiș țuguat și de un set de uși duble de sticlă care se deschideau în marele hol de la intrarea de dedesubt. Aripile masive, estică și vestică, care încadrează, mai ieșite în relief, blocul central, aveau deasupra, în partea din față, turnulete

cu încăperi octogonale. Un vizitator al casei le comparase la un moment dat cu niște cepe – nu fusese deloc un compliment – și remarcase că din cauza lor se pierdea complet orice pretenție de frumusețe clasică pe care înfățișarea externă a casei ar fi prezentat-o altfel lumii din jur. Lumea din jur însă nu părea să fie de acord. Tinerii care locuiau aici sau veneau frecvent în vizită iubeau fără excepție acele încăperi. Aveau ferestre ce dădeau în toate direcțiile, mereu luminate și încălzite de razele soarelui. Erau deci locul ideal pentru jocurile de cărți, pentru lectură sau pentru momente romantice, chiar dacă nu îndeplineau neapărat toate funcțiile astea simultan.

Blocul central adăpostea camerele comune ale familiei și dormitoarele lor de deasupra. Aripa vestică adăpostea încăperile mai formale, inclusiv galeria cu portrete, sala de bal, marele salon pentru cine festive și diferite încăperi pentru recepții, de mărimi variabile. Aripa estică avea birouri la etajul inferior, camere pentru oaspeți deasupra lor și camera copiilor și sala de clasă unde se făcea școală, deși contesa întreba ocazional retoric, pe nimeni anume de fapt, a cui fusese ideea *aceea*. Există și o aripă de nord, dând casei înfățișarea unui uriaș pătrat gol. Aripa aceasta adăpostea trăsurile familiei, iar deasupra încăperile servitorilor.

Spațiul din centru era reprezentat de curtea interioară. Se putea ajunge acolo prin uși care se deschideau dinspre fiecare aripă și prin două arcade magistral sculptate în piatră, cu tuneluri largi de-o parte și de alta a treptelor de marmură din aripa sudică. Curtea arăta mereu minunat, cu peluzele sale străjuite de straturi de flori îngrijite și tufe de trandafiri, și o fântână arteziană în centru. Suprafața era traversată ici-colo de poteci pietruite.

Partea dinspre nord a reședinței era ocupată în bună măsură de grajduri și padocuri, într-o parte, și de bucătării de vară, în cealaltă, cu nenumăratele lor grădinițe de flori, de legume și ierburi aromatice.

Parcul se întindea câțiva kilometri spre est și vest și era pur și simplu sălbatic, pajiști întregi acoperite de gazon, din loc în loc flori sau crânguri de copaci, cărări și alei pentru plimbări și chiar unele suficient de late să se meargă cu mașina. Odinioară, în fața casei fusese o grădină în adevăratul sens al cuvântului, o grădină englezească, construită cu precizie geometrică, cu straturi de flori și de ierburi plantate anume pentru a se asorta coloristic și ca parfum și de ierburile de garduri vii joase, tunse cu grijă. Fusese desființată însă în secolul trecut de bunicul actualului conte, care preferase să se uite pe ferestrele salonașului și ale dormitorului de deasupra spre un peisaj mai puțin pretențios, mai rustic. El fusese cel care dispusese construcția zonei cu denivelări și tot el lăsase oile să pască nestingherite pe pajiștea de dedesubt. Astfel, grădinii

geometric construite îi luaseră loc suprafețe întinse cu iarbă, câteva straturi cu flori și copaci plantați cu mult bun-gust.

Pe cea mai înaltă colină acoperită de iarbă, înspre vest, la o distanță mică de casă, era un foișor construit sub forma unui templu grecesc. Structura deschisă era plină de scaune și canapele confortabile. Stâlpii ce susțineau acoperișul ofereau ochiului un cadru foarte potrivit pentru priveliștea splendidă ce se vedea în toate direcțiile: râul și satul, parcul cu pajiștile lui întinse – care n-aveau cum să aducă altceva decât liniște și pace sufletului – și lacul lung dinspre vest. Pe o insulă, nu departe de cel mai apropiat mal al lacului, mai era încă un foișor, de data asta de piatră, nu foarte diferit de cel de pe deal, dar ceva mai mic. Acesta era folosit în fel și chip. Cel mai adesea adăpostea muzicienii pe care contesa îi aducea de multe ori vara ca să distreze adunările selecte de oaspeți ce erau plimbați încoace și încolo pe lac și duși pe insulă să se bucure de muzică, de șampanie și de gustările sărate și dulci care o însoțeau. Uneori, orchestre de dimensiuni mai mari cântau pentru un public mai numeros, care stătea la picnic pe mal, dar cu aceste ocazii, muzica era un simplu fundal pentru conversații și râsete în timp ce mușafirii se bucurau unii de compania celorlalți și de frumusețea locurilor din jur.

Spre estul conacului se întindeau alte pajiști și ceea ce era numit crângul de plopi – unora le făcea plăcere să explice cum crângul nu era altceva decât o alee lată, acoperită de iarbă grasă, frumos îngrijită, străjuită de plopi, precum soldații la o paradă, foarte populară pentru plimbări lungi. La intervale egale, pe margine, erau poziționate bănci pe care se puteau odihni cei care nu se grăbeau prea tare să ajungă la capătul drumului. Dar, dacă ajungeai la capătul drumului, totuși, dădeai cu ochii de o seră uriașă, un adăpost izolat unde puteai sta într-o zi de vară sau chiar într-o zi ploioasă dacă nu te deranja să te uzi puțin până acolo și înapoi. La ceva distanță în spatele serei se afla o nesfârșită linie de dealuri care separau domeniul contelui de cel al lui Sir Ifor Rhys. Peste culmile acelor dealuri se vedea o potecă pe care urca amatorii de mișcare susținută sau călăreții. Uneori, chiar și câte-un vizitii mai curajos de șaretă sau docar sfida curajos îngustimea potecii și pantele abrupte de-o parte și de alta, pentru senzația de adrenalină pe care le-o oferea și frumusețea nemaivăzută a priveliștii care, în unele locuri, te lăsa fără răsuflare.

Luat în ansamblu, Ravenswood era într-adevăr unul dintre cele mai frumoase domenii din Anglia. Sau cel puțin așa îl considerau negreșit cei care trăiau sub influența lui, majoritatea nevăzând decât câteva sau chiar nici unul dintre celelalte.

Și era un loc unde domnea fericierea.

Contele și familia lui nu țineau nici casa, nici parcul pentru propria folosință ori propria plăcere. Nici măcar nu le păstrau doar pentru membrii familiei Ware, care locuia în apropiere, ori pentru familia contesei, familia Greenfield. Nu. Familia Ware de la Ravenswood Hall era mult, mult mai darnică cu ce era al ei. Domeniul putea fi vizitat de public două zile în fiecare săptămână, deseori chiar mai multe vara, când porțile rămâneau deschise și oricine era binevenit să traverseze podul de peste râu și să se bucure de tot ce avea de oferit parcul, deși era de la sine înțeles, fără să fie nevoie să se spună ori să se scrie undeva, pe vreo tăbliță prinsă la intrare, că familia trebuia totuși să se bucure de o anumită intimitate în apropierea casei.

Altfel, familia împărțea cu ceilalți chiar și casa și împrejurimile foarte apropiate cu numeroase ocazii, unele dintre ele evenimente anuale. Întotdeauna se organiza o petrecere pentru copiii din vecinătate în Ajunul Crăciunului, după-amiaza, de exemplu, și o cină festivă și un bal pentru adulți, a doua zi de Crăciun. De Sf. Valentin avea loc un picnic lângă lac, urmat de o mult așteptată partidă de căutare de comori, dacă vremea era prielnică. Desigur, vremea nu era totdeauna prielnică în mijlocul lui februarie, dar chiar și când nu era, activitățile nu erau anulate. Erau mai degrabă mutate în interior, unde toate cele patru aripi ale conacului erau deschise pentru vânătoarea de comori și apoi toată lumea se înghesuia în câteva saloane alăturate, în aripa vestică, pentru a-și lua ceaiul.

Seratele sătești erau ținute deseori în sala de bal, din cauză că sălile de adunare, aflate la etaj în hanul din sat puteau deveni atât de aglomerate când participa toată lumea – ceea ce se întâmpla deseori –, că era practic imposibil să se danseze. Evenimentele școlare, cum ar fi pie-sele sau festivitățile de premiere erau și ele deseori organizate la conac, căci sala de clasă de la școală nu era suficient de mare să-i cuprindă pe toți părinții, bunicii, unchii, mătușile și verii care veneau să-i vadă pe cei mici.

Evenimentul care era însă așteptat cu cel mai mare entuziasm în fiecare an era marea sărbătoare din ultima sâmbătă a lunii iulie. Era o zi întregă de distracție. Începea în mijlocul dimineții, cu o rugăciune spusă de vicar, cântece ale corului tinerilor și dansuri tradiționale în jurul prăjinii de Armindenii pentru care un grup de tineri se adunau să repete o dată la două săptămâni pe parcursul întregului an. Prăjina de Armindenii era un stâlp frumos decorat, împodobit cu flori și panglici, ridicat special pentru a celebra vara pe pajiștea centrală de pe malul lacului.

Ceremoniile de deschidere erau urmate de un prânz în aer liber și apoi de tot felul de activități pentru cei prezenți. Erau întreceri pentru oameni de toate vârstele și cu preferințe diverse, de la ateliere de făcut dantelă pentru femei, la spart lemne pentru bărbați, curse de alergare pentru copii și așa mai departe. Erau o mulțime de standuri unde puteai ușor să-ți cheltuiești banii câștigați cu trudă pe fleacuri tipătoare sau dulciuri, ori aveai o șansă, dar destul de puțin probabilă, de a câștiga un premiu aruncând bile sau săgeți în obiecte presupus fixe, dar care aveau obiceiul prost de a se mișca ori de a se îndoi până la pământ când erau atinse. Întotdeauna existau o ghicitoare, un pictor de portrete și una sau două atracții noi în fiecare an. Cu un an înainte fusese un jongler care reușise să nu scape nici una dintre măciucile colorate, farfuriile zburătoare sau tortele aprinse pe care le mânuiuse cu dexteritate. Avea loc înmânarea panglicilor festive și premiilor de către contesă și ferma strângere de mână oferită de conte câștigătorilor. Și pe urmă, bogata masă de picnic de pe malul lacului, în timp ce orchestra cânta melodii vesele din chioșcul de pe insulă și cu toții susțineau sus și tare că erau încă plini de la masa de prânz – pentru ca apoi să devoreze totul, până la ultima firimitură, căci orice ieșea din mâinile bucătăresei de la Ravenswood era cu-adevărat prea delicios să-i rezisti.

Și nici măcar acela nu era sfârșitul sărbătorii.

După ce-și puneau burțile la cale, cei care stăteau mai aproape se repezeau acasă să se spele și să se schimbe în haine de seară, mai festive, în timp ce toți ceilalți se retrăgeau în camerele de oaspeți ce le erau indicate ca să se pregătească pentru balul de seară și – da – o cină târzie. Cei care aveau copii mici pe care nu aveau cu cine-i lăsa acasă nu erau văduviți de distracție. Erau o mulțime de doici și de servitoare care se ofereau pentru această îndatorire – în schimbul unei recompense bănești consistente – și aveau grijă de copii în camera destinată special lor, unde îi băgau la culcare pe bebeluși și pe cei mici, uneori câte doi sau trei în paturi sau pătuțuri, în timp ce părinții lor dansau.

Entuziasmul pentru sărbătoarea ce se apropia atinge-a cote maxime cu câteva săptămâni înainte de eveniment. Mulți studiau cu ochi îngrijorați cerul spre vest cu zile bune înainte, ca și cum ar fi fost posibil să facă astfel încât, prin simpla lor preocupare, vremea bună să sosească fix pentru această ocazie. Și poate chiar era posibil, căci aproape nimeni nu-și amintea să fi fost vreodată o sărbătoare întunecată de ploaie – un record remarcabil dat fiind caracterul notoriu imprevizibil al verilor în Anglia.

Entuziasmul care precedea sărbătoarea de anul acesta începuse deja. Contesa de Stratton, care conducea întotdeauna pregătirile, era deja foarte ocupată cu tot felul de probleme organizatorice – alături de numeroasa echipă de ajutoare din jurul ei – printre care copiii, dar nu și soțul. În general, contele de Stratton stătea departe de treburile soției lui în perioada asta, de vreme ce organizarea unor astfel de evenimente era negreșit treabă de femeie – sau cel puțin asta-i amintea ea de fiecare dată când îi trecea *totuși* prin cap să se amestece. De exemplu, anul acesta, le sugerase pripit unor vecini aflați într-o seară la taverna din sat să introducă ceva nou la sărbătoarea care avea să vină, mai precis niște partide de box pe care bărbații să le vadă sau chiar la care să participe.

Și, deși sugestia lui fusese salutată cu mult entuziasm și veselie, iar halbe de bere fuseseră ridicate în cinstea ei, contesa nu se arătase deloc încântată când soțul se întorsese acasă și-i împărtășise ideea. Se opusese cu îndârjire, refuzând-o fără să discute măcar. Cu siguranță orice astfel de partidă de bătaie avea să se termine *cu sânge* și nimeni nu ar fi avut de ce să se preocupe cu așa ceva într-o zi de sărbătoare. În plus, un concurs de box ar fi atras toți bărbații, lăsând femeile și copiii să se distreze singuri.

Iar femeile nu ar fi fost în ruptul capului amatoare de o *astfel* de distracție.

– Chiar așa, Caleb, spusese, clătinând din cap, deși zâmbea la expresia exagerat de vinovată de pe fața lui. Te rog să mă lași pe mine să mă ocup de tot ce înseamnă sărbătoarea asta.

Ceea ce el și făcuse, cu dragă inimă, deși câțiva bărbați din sat aveau să fie destul de dezamăgiți. El, unul, putea să se uite la câte partide de box voia în timpul lunilor de primăvară, în fiecare an. Majoritatea celorlalți bărbați, nu.

Contele de Stratton se ducea la Londra în fiecare primăvară pentru sesiunea parlamentară – ce se desfășura în aceeași perioadă cu sezonul monden și pentru care o mulțime de oameni din *lumea bună* se grăbeau să se stabilească în oraș și să se întâlnească cu cei asemenea lor pentru a se distra câteva luni după Paște, într-o frenezie întregă de petreceri și baluri, recepții și concerte, cine festive și multe alte evenimente sociale, prea diverse pentru a fi numite. Contesa nu era una dintre ei. Ea prefera să rămână la Ravenswood cu copiii, vecinii și prietenii ei, mai puțin o zi sau două când se repezea în oraș să participe la cine știe ce eveniment special care-i necesita prezența și să cerceteze magazinele de pe Bond Street și Oxford Street să vadă ce mai apăruse la modă, în timp ce soțul ei participa la sesiunea de ședințe din Camera Lorzilor.

Era un aranjament care le convenea amândurora, iar vecinii nu aveau de ce să comenteze în sens negativ, dimpotrivă. Contele era admirat pentru loialitatea cu care-și făcea datoria față de țară, fără să se plângă, în timp ce contesa era laudată pentru că-și ținea copiii la țară, unde aveau parte de aer curat și se puteau bucura mult mai mult de libertate față de oraș. În ciuda separării lor forțate timp de câteva luni pe an, contele și soția lui erau considerați de toți o pereche foarte unită, caldă și fermecătoare, cu o familie fericită.

În timp ce contesa era ocupată cu pregătirile pentru sărbătoare, contele își petrecea timpul inspectându-și fermele, între care Ben Ellis și Devlin făceau drumuri constante, și vizitându-și vecinii ca să afle toate noutățile, care în majoritatea cazurilor nu erau cine știe ce, deși aceștia erau foarte încântați să-i împărtășească orice, oricât de lipsit de importanță. Îi făcea plăcere să le asculte poveștile și să savureze prăjituri, să bea bere sau chiar ceai când nu era nimic altceva la îndemână. Și trecea chiar pe la toată lumea, indiferent de vârstă sau hram. Trecea pe la membrii familiei și pe la Sir Ifor și Lady Rhys. Trecea pe la fierar, la fierărie, dar și pe la nevasta fierarului și pe la soacra lui, acasă la ele. Trecea pe la doctor, care era holtei și pe care-l cunoștea din copilărie, și pe la doica lui, aflată acum la vârsta bătrâneții, și care locuia în sat, la o strănepoată. Trecea chiar și pe la văduvă, doamna Shaw, mai recent venită în sat, pe care majoritatea vecinilor o tratau cu o anumită rezervă, căci nu o cunoșteau și nu știau nimic despre ea, doar că soțul ei, ofițer în East India Company, fusese ucis în luptă, în timpul războaielor indiene, bietul om!

Și contele îi asigura pe toți, așa cum făcea în fiecare an, că sărbătoarea din vara aceasta le va umbri pe toate celelalte de dinainte, căci soția lui organiza totul cu mai multă meticulozitate decât oricând. Prin urmare, nimănui nu trebuia *să-i treacă prin cap măcar* să nu vină. Iar dacă se întâmpla, totuși, avea să vină el personal să-i aducă. Doar să nu spună cineva că nu a fost avertizat.

Întâmplarea făcea ca, într-adevăr, să nu-i treacă nimănui prin cap să nu vină la marea sărbătoare. Dimpotrivă, toată lumea o aștepta cu nerăbdare ca fiind punctul culminant al verii, poate al anului întreg și zâmbeau la avertismentul inutil dat de conte și la mândria lui evidentă pentru eforturile făcute de soția sa.

2

Una dintre persoanele care așteptau cu mai multă nerăbdare decât de obicei sărbătoarea de la Ravenswood era Gwyneth Rhys, fiica lui Sir Ifor și Lady Rhys. Gentleman născut și crescut în Țara Galilor, Sir Ifor moștenise titlul nobiliar, pământurile și averea de la un unchi care nu fusese niciodată căsătorit. La momentul acela, se putea spune că Sir Ifor era deja proprietar de pământuri în Țara Galilor și avusese un frate mai mic, foarte iubit, care nu deținea nici un domeniu, dar în schimb avea o familie pe cale să se mărească și care trebuia întreținută. Așa că, cu acordul și binecuvântarea soției sale, Sir Ifor își vânduse fratelui său pământurile și casa pe cinci guinee și se mutase în Anglia cu Lady Rhys și cu Idris, fiul lui. În anul următor, se născuse Gwyneth.

Sir Ifor ducea dorul Țării Galilor, căci acolo avea multe rude și un cerc larg de prieteni, iar viața pe care o dusesese la țară fusese bună și îmbelșugată. Dar se putea spune că și Țara Galilor îi ducea lui dorul, sau cel puțin partea sud-vestică, unde crescuse. Căci pe lângă faptul că era un gentleman amabil, sociabil, bun la inimă, era și un mare, talentat și renumit organist. Și, pe deasupra, era și cântăreț și dirijor de coruri. Muzica făcea parte din sufletul lui, așa cum se întâmpla cu mulți dintre ceilalți galezi. Și cu multe dintre femeile galeze, normal – asta era de la sine înțeles. Își adusese pasiunea și talentele cu el în Anglia, însă. După ce descoperise că, pe o distanță de o oră de mers în orice direcție față de casa lui, nu găsea nicăieri o orgă la care să poată cânta, cumpărase el una pe care o instalase în biserica din sat, unde interpreta piese potrivite la slujbele de duminică și la numeroase alte ocazii.

Moștenise corul bisericii, format doar din băieți, și lucrase cu ei până îi transformase în adevărați cântăreți cu glasuri de îngeri, în locul

câinilor mârâitori de dinainte care n-ar fi recunoscut o arie nici dacă ar fi văzut-o fix în fața ochilor. Curând după aceea, adăugase și câteva fete grupului de băieți, în ciuda opoziției fățișe a bătrânului vicar de la momentul acela. Sir Ifor îl fixase îndelung cu privirea aceea a lui fermă, iar vicarul capitulase înainte să fie nevoit să pornească o dispută pe tema statutului inferior al femeilor în biserică. Oamenilor acestora schimbători din Țara Galilor trebuia să li se facă pe plac, așa se zvonea că susținuse în fața unui grup de bătrâni ai locului care se duseseră să-i ceară explicații pentru decizia lui. Sir Ifor lucrase deci și cu un cor numai de femei, și cu un cor mixt și, ocazional, cu un cor format din toată lumea. Până acum nu reușise să adune suficienți bărbați pentru un cor propriu, în ciuda descrierilor absolut extaziate cu privire la corurile de bărbați din Țara Galilor.

Majoritatea locuitorilor din Boscombe și din împrejurimi îl considerau pe Sir Ifor Rhys o adevărată comoară locală. Căci toți cei care intrau în corurile lui – chiar și flăcăii, pentru Dumnezeu! – se duceau cu drag la repetiții. Sir Ifor îi făcea pe toți să râdă. Și, mai important de-atât, îi făcea pe toți să-și dorească să cânte. Îi convingea că *erau în stare* să cânte în ciuda faptului că suferau de un handicap îngrozitor, și anume că *erau englezi*. Și dacă într-adevăr nu erau în stare – la urma urmei, existau și oameni care se născuseră complet afoni –, nu se putea face nimic în afară de a-i lăsa totuși și pe ei să cânte, chiar și așa.

Totuși, oamenii nu-l apreciau numai pe Sir Ifor. Lady Rhys – Bronwyn pentru soțul ei și prietenii apropiați – avea o minunată voce de soprană, iar Idris era un tenor foarte bun. Gwyneth, după ce fusese marginalizată câțiva ani de celelalte soprane ca fiind una dintre puținele persoane din Țara Galilor care nu aveau o voce remarcabilă pentru cântat, fusese descoperită când se făcuse mai mare că are o voce extraordinară de alto. Dar chiar și în afară de asta, era foarte talentată și cânta foarte bine la harpă, deși nu era auzită nici pe departe cât de des și-ar fi dorit mulți, căci instrumentul era mare și greu. Pur și simplu, nu putea fi ridicat și transportat pentru concertele improvizate cu care oamenii se delectau la diferite adunări private.

Din fericire pentru toți cei din ținut, Sir Ifor nu-și exprimase niciodată dorința de a se întoarce în căminul lui natal, care oricum nu-i mai aparținea. Casa lui englezească fusese denumită Cartref – cuvântul galez pentru *cămin* – și exact asta era pentru el și Bronwyn a lui. Cât despre Țara Galilor, nu era *chiar atât* de departe și putea fi vizitată oricând, în ciuda stării deplorabile a drumurilor. Și de vizitat, se ducea, bineînțeles să o viziteze. În fiecare vară, petrecea acolo câteva săptămâni împreună cu familia.